

Zsoltárok 50

Hála, mint áldozat

Nos, mi lett belőlük? Ki mit tett velük? Nem is tudom pontosan, hogyan csinálják azt legtöbben? Fel kell írni egy papírra? Facebookra kell kitenni? Szóban kell elmondani valakinek? Hány embernek? Beszélgetni róla? Ráragasztani a hűtőre egy mágnessel? Nem tudjátok, miről beszélek? Az újévi fogadalmakról, persze... Most már eltelt két hét, most már el lehet gondolkozni azon, hogy mi valósult meg belőle.

Igazából én itt, Hollandiában hallottam először újévi fogadalmakról. Később láttam, hogy az angol nyelvű országokban is szokás: New Year's Resolutions. De valószínűleg nem kell mondanom, hogy gyakran nem úgy sül el, ahogy az emberek eltervezik. Néha csak néhány hétig tart, vagy néhány napig, és már elbukjuk a próbát... Láttam valakit, aki az évkezdés után hajnali 2 órakor írta: *na, az újévi fogadalmaim már füstbe mentek... de jövőre újra megpróbálom.* – De vajon, miért van ez így? Miért tartanak a fogadalmaink olyan rövid ideig? Vajon, nem lehet, hogy az újévi fogadalmak esetében az a probléma, hogy túl nagy vonalakban, távlatokban gondolkodunk: 2024-ben ezt vagy azt fogom tenni... - rehabilitációt végző függőktől hallottam, hogy mondják: „soha nem szabad ezt tenned... az ő mottójuk ez:” just for today”: csak ma. Tehát amit csinálnak az az, hogy nem tesznek nagy ígéreteket a jövőre nézve, hanem csak napról napra: ma nem fogok ezt vagy azt tenni. A tegnap sem tettem, és sikerült. Ma is ezt próbálom meg. Mit tesznek tehát? Visszatekintenek a múltba, levonják a tanulságokat, és így tekintenek reménykedve a jövőbe.

Nos, ezt az elvet tartja szemünk elé az 50. ZSOLTÁR.

Ezzel a hozzáállással kell egy új évnek neki kezdeni: nézd meg a múltat, nevezd meg azokat a dolgokat, amelyekért hálás vagy... és fogalmazd meg szándékaidat, ígéreteidet a jövőre: Így olvastuk: „hálaadással áldozz Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat!” Kissé félreérthető ez a fordítás, mert lehet úgy is érteni, hogy „hálás szívvel áldozz”. Holott a héber szövegben a „hálaadással” szó nem az áldozat módját fejezi ki, hanem tárgyát. Tehát így hangzana: *hálát áldozz Istennek.* – Vizsgáljuk meg, mit jelent ez a rövid, de gazdag kifejezés ebben a zsoltárban.

A zsoltár azon állítással kezdődik, hogy az egész föld, mindaz, ami benne van, az Úr tulajdona. Ezt is énekeltük: Az erős Isten, Uraknak Ura, szól is a földet mind előhívja... - tehát semmi sem létezik a földön, az ég alatt, ami ne lenne Isten tulajdona. Jegyezzük meg ezt a gondolatot,

mert később még elő fog jönni. Az ötödik verstől kezdve Isten azokat az embereket szólítja meg, akik szövetséget kötöttek Vele. És a zsoltár utolsó verseiben azokat szólítja meg, akik nem élnek helyesen eszerint a szövetség szerint. Különbséget tesz a zsoltár a helyes és helytelen vallás között.

VALLÁS És testvérek, szándékosan használom ezt a szót most. Mert nem helyes azt mondani, mint hívő: *nincs vallásom, csak kapcsolatom van*. Hallottátok már ezt a kijelentést? Ezt általában azok mondják, akik megelégteltek egy bizonyos egyházzal, gyülekezettel, mert szerintük túl hagyományos, mert túl sok elvárás van, túl sok a szokás... ezek általában ezt is mondják: saját Istenképem van...vagy...magam módján hiszek... nincs szükségem vallásra, csak Jézussal való kapcsolatra. A "vallás" szó manapság gyakran szinte szitokszónak számít, amit soha nem szabad használni magunkra, ha valóban hívők vagyunk. "Nem", mondják néhányan, "nincs vallásom, csak kapcsolatom van Krisztussal." Nos, az igaz, hogy az üdvösséged érdekében szükség van kapcsolatra Krisztussal... de éppen ennek a kapcsolatnak a következtében jön létre a vallás... mert az a szó, vallás, azt jelenti: religio... de szó szerint a latin "religare" szóból származik, ami azt jelenti: megkötés. Tehát ha azt monddod, hogy kapcsolatban vagy Krisztussal... akkor lehetetlen, hogy ne legyen köteléked hozzá...hogy ne legyen vallásod. Mert ehhez a kapcsolathoz kötelezettség is tartozik... egy elkötelezettség... egy szövetség... - és ekkor már világos: a vallás azt jelenti, hogy szövetséged van Istennel. És ez a szövetség Krisztus vére által, kizárólag kegyelem által, kizárólag a hit által jön létre... és egy szövetséghez hozzátartozik az, hogy az egyik fél ígéreteket tesz a másik félnek... hogy bizonyos dolgokat meg fog tenni, és más dolgokat nem fog tenni. Tehát ne félj kimondani, hogy vallásos vagy... de tudd meg, mit jelent: hogy Krisztus kereszten kiontott vére által, és csak kegyelemből, csak hit által szövetséged van Istenre... de ez azt jelenti, hogy ennek következményei is vannak.

JÓ ÉS ROSSZ VALLÁS De térjünk vissza a 50. zsoltárhoz - a zsoltáros korában is két féle vallásos ember volt Izrael népében. Az 5. vers: *gyűjtsd össze kedveltjeimet, akik szövetséget kötnek velem áldozataikkal*. – Ezek a "igazak" – a "chassidim" – azok, akiknek őszinte vallásuk van. – de nekik is kell még tanulniuk, növekedniük a hitben. És aztán a 16. versben ezt olvassuk: de az istentelennek Isten ezt mondja... Ebbe a második kategóriába azok tartoznak, akik csak mondják, hogy szövetséget kötöttek Istennel... de nem úgy élnek, ahogy kellene... – tehát akik azt mondják, hogy "vallásosak"... és külsőleg talán elvégzik a rituális cselekedeteket, az áldozatok bemutatását... de nem aszerint élek.

Az első kategóriába azok tartoznak, akik őszintén keresik Istent az áldozataikkal... ők az igazak, akik szándékoznak betartani a szövetségüket, az ígéreteiket... de nekik is meg kell tanulniuk, hogy Isten nem azért jó hozzájuk, mert ők áldozatokat mutatnak be. Ezért olyan fontosak az elején elhangzott gondolatok: Minden Isten tulajdona. Az Úr Isten nem azért vágyik az állatáldozatokra, amelyeket az emberek bemutatnak neki, mert szüksége lenne rájuk... Zsoltárok 50:12 *Ha éhes lennék, nem mondanám el neked; mert az enyém a világ és minden, ami benne van. Nem vágyik az állatáldozatokra, a bikák, bakok, madarak véreire...* – De hát, akkor miért igen? Nos, ez áll a 14. versben: *Zsoltárok 50: 14 Áldozz hálát Istennek, és teljesítsd be a Felségesnek tett fogadalmadat.* Ez tehát az a vallás, a vallás, amely kedves az az Úr előtt. Egy olyan vallás, amelyben az ember arra néz, amit Isten érte tett a Fia által a kereszten, mint tökéletes áldozat, és hálás érte... és ebből a hálából szól: Uram... Te jó vagy... Te hű vagy az ígéreteidhez... bár nem érdelem meg... add nekem Szentlelkedet, hogy betartsam, amit megígértem... megtegyem... úgy, ahogyan Te akarod.

AZ ÚJ SZÖVETSÉG KRISZTUSBAN

És ez a gondolat minden, ami az új, tökéletesebb szövetség. Az a szövetség, amely nem a bikák, bakok, madarak vére által köttetik meg, hanem Isten tökéletes Bárányának, Jézus Krisztusnak a kereszten kiontott vére által. Ezért beszél a Biblia az Ószövetségi áldozatokról Krisztus tökéletes áldozatának árnyékképeként. De ez az új szövetség ugyanazt a vallásos (jó vallásos) hozzáállást igényli, mint amit itt az 50. zsoltárban látunk. Tekints a múltba, és onnan nézz a jövőbe! Vagyis: tekints vissza arra, hogy mit tett Isten érted a Fia által a kereszten... és légy érte hálás. Meghalt értünk, hogy mi élhessünk. És ennek a keresztnak az erejéből, és a feltámadásának erejéből kell nekünk élnünk, és kell nekünk szövetségben élnünk Istennel... Ő már be is tartotta az ígéreteit, és nekünk is be kell tartanunk azokat.

Na, és akkor most érkezünk el a mi fogadalmainkhoz. Lehet, hogy nem szokások újévi fogadalmakat tenni. És mégis. Olyan emberekként vagyunk itt, akik legalább egyszer éltünkben fogadalmat tettünk. Az Úr színe előtt, és nyilvánosan a gyülekezet előtt. Mondjak néhány példát? Fogadalmat tesz az ember, amikor házassági esküt tesz. Amikor a gyermekék megkereszteli. Amikor tisztségviselőként beiktatják. Amikor konfirmál. Sőt, minden alkalommal, amikor úrvacsorát veszünk, mi az utolsó kérdés: *ígéritek, fogadjátok-e, hogy ti hálából ezért egész életeteket az Úrnak szentelitek, és már most, ebben az életben mint az Úr megváltottjai éltek?* – Ígérem és fogadom. – hangzik akkor.

S mivé lettek az újévi fogadalmaink? Hát mivé lettek azok a fogadalmak, amiket valamikor a templomban mondtunk ki?

És tudjátok, mi az érdekes? Észrevettem néha az embereknél... hogy ha mások megjegyyeznek valami az életvitelünkkel kapcsolatban, ez a válasz: Törődj a magad dolgával!... Ne érdekeljen téged, hogy én mit csinállok! Ez az én életem, és az én döntéseim... nem kell megmondanod, hogyan kell élnem a házasságomban... hogyan kell nevelnem a gyerekeimet... hogyan kell élnem a gyülekezetben...nem kell megmondanod, hogyan bánok felebarátommal.

De tudok erre egy jó választ. Ha valaki így szól: ne szólj bele! Ne te mondd meg, hogy én hogyan kell éljek! Válaszold: Rendben...nem én mondom meg...te magad mondtad! Ígéretet tettél. Fogadalmat tettél. Ott voltam. Jelen voltam. A templomban voltam... – Senki sem kényszerített, hogy fogadalmat tegyél, pláne nem nyilvánosan, de úgy döntöttél, hogy mégis megteszed. És attól a pillanattól az én felelősségem is, mint tanúja annak a fogadalomnak.

De ezek még mindig, lehet, hogy túl keményen fognak hangzani. Hát akkor válaszolj a zsoltár szavaival: *50:14 Áldozz hálát Istennek, és teljesítsd be a felségesnek tett fogadalmadat.* – Minden kegyelem. Ezért, az áldozataink nem a nagy ígéretetek... az áldozataink nem a fogadalmak... hanem az áldozatunk legyen a hálánk. Azért a kegyelemért, amit nekünk megmutatott az Ő Szent Fiában. Minél jobban megérted, hogy az egyetlen áldozat érted történt, annál inkább hálás szívet nyersz.

Így tekintünk vissza az elmúlt esztendőre, és így tekintünk előre a jövőre. Fogadalmainkra. Hisz nekünk vallásunk van...szövetségünk van az élő Istennel. AMEN